

Mini simpozij Bacača sjenki „Izvedba je arhiv, arhiv je izvedba” u sklopu projekta Živa baština: Kritički pristupi i inovativne metode očuvanja izvedbenih umjetnosti

- Kako sačuvati ono što nestaje?
- Kako pamtiti izvedbu – ne kao zapis, nego kao čin?
- Kako publika, umjetnici i prostor zajedno čine arhiv koji diše?

Mini-symposium of Shadow Casters: “Performance Is an Archive, the Archive Is a Performance” as part of the project Living Heritage: Critical Approaches and Innovative Methods of Preserving the Performing Arts

- How do we preserve what is disappearing?
- How do we remember a performance – not as a record, but as an act?
- How do the audience, the artists, and the space together create an archive that breathes?

PROGRAM

PROGRAMME

UVODNI DIO

- 9.30–9.45 Registracija i upoznavanje sudionika
 9.45–10.00 Pozdravne riječi (organizatori, domaćin, kratki uvod)
 10.00–10.10 Tehničke pripreme / buffer
- 10.10–11.40 BLOK 1
- 10.10–10.40 Goran Sergej Pristaš – *Post-Hoc Dramaturgy*
 10.40–10.55 Igor Ružić – *The Passion of Matija and the Endurance of Ferlin*
 10.55–11.30 Q&A
 11.30–11.45 Pauza za kavu / MODERIRAJU
 Sandra Uskoković i Boris Bakal
- 11.45–13.20 BLOK 2
- 11.45–12.05 Zvonimir Dobrović & Bruno Isaković
 – *Re-Creating the Political*
 12.05–12.20 Bill Aitchison – *The Golden Tour*
 12.20–12.35 Ivana Keser – *From Performance “Without Audience” to Public Performance*
 12.35–12:50 Stanko Juzbašić – *The Ephemeral in Music*
 12.50–13.20 Q&A
- 13.25–15.10 PAUZA ZA RUČAK
- 15.15–18.00 BLOK 3
- 15.15–15.45 Tomislav Pletenac – *Writing Trauma: Embodied Memory Without Recollection*
 15.45–16.00 Petar Grimani – *The Body as Archive*
 16.00–16.15 Aideen Barry – *Somatic Revolutions*
 16.15–16.30 Coffee break
 16.30–16.45 Nika Radić – *Something With Performance*
 16.45–17.00 Janez Janša – *On Reconstructing Pupilija*
 17.00–17.30 Q&A

INTRODUCTORY SESSION

- 9.30–9.45 Registration and participant welcome
 9.45–10.00 Opening remarks (organisers, host, short introduction)
 10.00–10.10 Technical preparations / buffer
- 10.10–11.40 BLOCK 1
- 10.10–10.40 Goran Sergej Pristaš – *Post-Hoc Dramaturgy*
 10.40–10.55 Igor Ružić – *The Passion of Matija and the Endurance of Ferlin*
 10.55–11.30 Q&A
 11.30–11.45 Coffee break / MODERATED BY
 Sandra Uskoković & Boris Bakal
- 11.45–13.20 BLOCK 2
- 11.45–12.05 Zvonimir Dobrović & Bruno Isaković
 – *Re-Creating the Political*
 12.05–12.20 Bill Aitchison – *The Golden Tour*
 12.20–12.35 Ivana Keser – *From Performance “Without Audience” to Public Performance*
 12.35–12:50 Stanko Juzbašić – *The Ephemeral in Music*
 12.50–13.20 Q&A
- 13.25–15.10 LUNCH BREAK
- 15.15–18.00 BLOCK 3
- 15.15–15.45 Tomislav Pletenac – *Writing Trauma: Embodied Memory Without Recollection*
 15.45–16.00 Petar Grimani – *The Body as Archive*
 16.00–16.15 Aideen Barry – *Somatic Revolutions*
 16.15–16.30 Coffee break
 16.30–16.45 Nika Radić – *Something With Performance*
 16.45–17.00 Janez Janša – *On Reconstructing Pupilija*
 17.00–17.30 Q&A

OPISI BLOKOVA I TEMA

HR

BLOK 1

Prvi blok fokusiran je na istraživanje tradicionalnih i inovativnih pristupa dokumentaciji izvedbenih umjetnosti s fokusom na sistematizaciju arhiviranja i očuvanje prolaznog, efemernog karaktera izvedbi. Izvedba ne prestaje u trenutku izvođenja, nego se nastavlja kroz dokumentaciju, arhivske prakse, kolektivno sjećanje i naknadne umjetničke intervencije, čime se propituju autentičnost, autorstvo i prolaznost izvedbenih praksi. Ovi procesi otvaraju prostor za razvoj novih modela post-hoc dramaturgije koji prenose i aktivno reaktiviraju povijesni materijal u suvremenim kontekstima.

Ključni koncepti/teme

- Sistematizacija arhiviranja i očuvanje efemernog: Bilježenje, organizacija i zaštita izvedbenih praksi koje su prolazne i često nepredvidive u svojim posljedicama.
- Post-hoc dramaturgija: Izvedba kao proces koji traje i nakon samog izvođenja kroz naknadne umjetničke i teorijske intervencije.
- Aktivacija arhiva: Korištenje arhivskog materijala za stvaranje novih izvedbi i interpretacija u sadašnjosti, čime arhiv postaje aktivni sudionik u suvremenim umjetničkim praksama.

BLOK 2

Drugi blok bavi se izvedbom kao mjestom pregovaranja identiteta, moći i društvenih hijerarhija te njezinom ulogom u oblikovanju suvremenih kulturnih imaginarija. Naglasak je na performansu kao mediju društvene refleksije i promjene, osobito u odnosu izvođača, publike i zajednice.

BLOCK DESCRIPTIONS

EN

BLOCK 1

ARCHIVING PERFORMANCE, POST-HOC DRAMATURGY, AND ACTIVATION OF HISTORICAL MATERIAL

The first block focuses on examining both traditional and innovative approaches to documenting performing arts, with an emphasis on systematizing archiving and preserving the transient, ephemeral nature of performance. A performance does not end at the moment of its staging; it continues through documentation, archival practices, collective memory, and subsequent artistic interventions, thereby questioning the authenticity, authorship, and impermanence of performative practices. These processes open a space for developing new models of post-hoc dramaturgy that transmit and actively reactivate historical material within contemporary contexts.

Key concepts / themes:

- preservation of the ephemeral in performance
- post-hoc dramaturgy as retrospective creation
- the archive as a living and activating material
- documentation as the second life of a performance
- authenticity, authorship, and after-the-fact interventions

BLOCK 2

PERFORMANCE, POLITICS, COMMUNITY, AND HYBRID PRACTICES

The second block examines performance as a space for negotiating identity, power, public agency, and social hierarchies. Performance is seen as a tool for social reflection and

Posebno se ističu participativne, site-specific i kolektivno kreirane izvedbe koje preispituju društvene strukture te se šire na online i hibridne formate. U njima se istražuje kako digitalne tehnologije, modeli reprezentacije i različiti oblici prisutnosti publike otvaraju prostore inkluzije, kritičkog mišljenja i novih oblika političkog adresiranja putem izvedbe.

Ključni koncepti/teme

- Izvedba kao prostor političkog pregovaranja i transformacije društvenih hijerarhija.
- Odnos performansa, zajednice i publike, uključujući participativne i site-specific prakse.
- Utjecaj digitalnih i hibridnih medija na izvedbu, recepciju i modele reprezentacije.

BLOK 3

Treći blok je posvećen razumijevanju tijela kao nositelja memorije, arhiva i iskustva te istražuje kako se znanja, traume i kolektivna sjećanja prenose kroz tjelesne prakse, gestu i izvedbeni čin. Izvedba se shvaća kao proces arhiviranja koji nadilazi pisani ili audiovizualni zapis te stvara nove oblike živog znanja. Naglasak je na tjelesnosti, utjelovljenju i potencijalu izvedbe da aktivira i transformira individualne i zajedničke narative, pri čemu način bilježenja i posredovanja umjetničkih akcija oblikuje njihovu recepciju za vrijeme i nakon izvedbe.

Ključni koncepti/teme

- Tijelo kao arhiv i nositelj memorije, znanja i iskustva.
- Izvedba kao proces živog arhiviranja koji nadilazi dokument i klasičnu povijesnu rekonstrukciju.
- Rekonstrukcija izvedbe kao uvijek nova izvedba, uvjetovana percepcijom i sjećanjem publike.

transformation – a site where political models, community structures, and participatory relations are questioned and reshaped.

The focus is placed on site-specific, participatory, and hybrid performance practices, including artistic forms that extend beyond the theater: urban interventions, online and networked performances, collaborative works, and activist methodologies. Special emphasis is given to how digital environments shift the dynamics of performance, spectatorship, and representation.

Key concepts/themes:

- performance as political and social negotiation
- community engagement and participatory practices
- digital/hybrid performance and new representation models
- transformation of public space through art
- performance as a critique and reimagining of power and identity

BLOCK 3

THE BODY AS ARCHIVE: MEMORY, TRAUMA, AND EMBODIED KNOWLEDGE

The third block focuses on the body as a fundamental archive of memory, knowledge, and lived experience. The body is examined as a repository of individual and collective histories – held through trauma, gesture, ritual, movement, and somatic processes.

Performance is approached as a method of living archiving, a means of transmitting knowledge outside textual or audiovisual documentation. The question of reconstruction is explored: is a reconstruction always a new performance, inevitably shaped by perception and memory?

Key concepts/themes:

- the body as an archive of cultural, emotional, and collective memory
- embodied practices and somatic methodologies
- performance as an archival act
- reconstruction as transformation rather than replication
- the relationship between trauma, memory, and artistic process

SAŽECI

ABSTRACTS

Goran Sergej Pristaš POST-HOC DRAMATURGIJA

Premijera u kazalištu nije trenutak u kojem proces doseže svoj vrhunac, nakon čega sve postaje samo ponavljanje, već trenutak prijeloma, trenutak kada drugi skup činilaca, apstrakcija i stvarnih učinaka, ili, preciznije rečeno, druga serija ulazi u odnos s izvedbom – kroz nerelaciju. Moja pretpostavka jest da, jednom kada se uspostavi vremenski izvedbeni sklop, njegovi elementi djeluju prema pravilima, pokoravaju se zakonima, ali te zakone progoni „radikalna nestabilnost” (Althusser). Perspektiva moje analize nisu zakoni, već radikalna nestabilnost sklopa; no ti su sklopovi uvijek povezani određenim obrascima i navikama povezivanja, kao što su, primjerice, prihvaćanje kolektivnog gledateljstva ili afektivne otvorenosti. Stilinovićevoj tvrdnji da umjetnost uvijek ima posljedice možemo dodati da se te posljedice ne mogu predvidjeti. Ipak, uvijek možemo raditi na afinitetima, što je u kazalištu ključno epistemološko pitanje. Možda je najtočniji izraz za imenovanje takvog rada post-hoc dramaturgija.

Tomislav Pletenac PISANJE TRAUME – UTJELOVLJENO PAMĆENJE BEZ PRISJEĆANJA

U ovom ću predavanju predstaviti dva različita zapisa koja uključuju traumatsko iskustvo. Jedan je zapis Ivane Bodrožić, hrvatske književnice iz Vukovara, a drugi je moj. Prvi se odnosi na njezin Facebook komentar povezan s praksama komemoriranja Vukovarske bitke 2025. godine. S druge strane, moj zapis potječe iz 1992. godine. To je bilješka s terenskog istraživanja, nastala nakon dana provedenog u izbjegličkom kampu u Varaždinu, gdje sam razgovarao s ljudima koji su pobjegli iz

Goran Sergej Pristaš POST-HOC DRAMATURGY

The première in theatre is not the moment when the process reaches its summit, after which everything is just repetition, but a moment of break, a moment when another set of agents, abstractions, and real effects, or, to put it more precisely, another series enters into a relationship with performance, through a non-relation. My assumption is that once a temporal performance set is established, its elements play by the rules, obey laws, but those laws are haunted by “a radical instability” (Althusser). The perspective of my analysis is not laws but the radical instability of the set, but these sets are always linked through certain patterns and relating habits, such as, for instance, accepting collective spectatorship or affective openness. To Stilinović’s conclusion that art always has consequences we might add that one cannot predict those consequences. However, we can always work on the affinities, which is in theatre a key epistemological question. Perhaps the most accurate phrase for naming this kind of work is post-hoc dramaturgy.

Tomislav Pletenac WRITING TRAUMA – EMBODIED MEMORY WITHOUT RECOLLECTION

In this lecture I will present two different accounts that involve traumatic experience. One is by Ivana Bodrožić, Croatian writer from Vukovar and another by me. The first one is a Facebook comment related to commemoration practices of Vukovar battle in 2025. On the other hand, my account is from 1992. It is a fieldwork note taken after a day spent in refuge camp in Varaždin talking to people that fled from Prijedor (Bosnia and Herzegovina). Both accounts open the issue of embodied

Prijedora (Bosna i Hercegovina). Oba zapisa otvaraju pitanje utjelovljenog pamćenja koje je, u činu izvođenja, osuđeno na neuspjeh. Na određeni način to je u suprotnosti s Connertonovim shvaćanjem pamćenja kao utjelovljene prakse koja se iznova izvodi. Drugim riječima, utjelovljeno pamćenje ne može se prizvati jer ne postoji pravilo prizivanja. Moja glavna teza jest da svaka izvedbena situacija (kulturna ili umjetnička) sadrži taj nepriznati dio koji se opire simbolizaciji, ali istodobno djeluje kao bezuvjetni preduvjet za memorijalizaciju.

Bill Aitchison

ZLATNI OBILAZAK: GDJE SE EFEMERNO I DREVNO URUŠAVAJU U KIČ

Želio bih se osvrnuti na performans koji sam izveo na suvremenom kineskom lokalitetu kulturne baštine u Shenzhenu. Konkretno, riječ je o lokalitetu koji postavlja ambiciozne tvrdnje o vlastitoj dugovječnosti i koji je tijekom vremena plasirao promjenjive obrasce službenih, ponekad kontradiktornih narativa. Performans ponovno aktivira – ili, još preciznije, deaktivira – ove instrumentalizirane povijesti, smještajući ih u kič estetiku blještavih boja i grubih remikseva. Ovo će izlaganje razmotriti digitalni arhiv koji je sve samo ne neutralan, kao i načine njegova aktiviranja kroz višejezični performans.

Ivana Keser

OD PERFORMANSA „BEZ PUBLIKE” DO JAVNOG PERFORMANSA

Predstavljanje izvedbenog iskustva sudionika grupe Weekend art; *Hallelujah The Hill*; suradnje s Aleksandrom Battistom Ilićem i Tomislavom Gotovcem u desetogodišnjem performansu pod

memory that is in act of performing destined to fail. In a way this is in contrast with Connerton's understanding of memory as incorporating practice that is performed time and again. In other words, incorporated memory cannot be recollected as there is no rule of collecting. My main thesis is that every performing situation (cultural or artistic) has this unacknowledged part that resist symbolization but at the same time works as unconditional prerequisites for memorialization.

Bill Aitchison

THE GOLDEN TOUR: WHERE THE EPHEMERAL AND THE ANCIENT COLLAPSE INTO KITSCH

I would like to look at a performance I made for a contemporary Chinese heritage site in Shenzhen. Specifically, this is a site that makes ambitious claims to longevity and which has disseminated a shifting pattern of official, sometimes contradictory, narratives. The performance reactivates or, better still, deactivates these instrumentalised histories while situating them within a kitsch aesthetic of garish colour and crude remixes.

This presentation will look at the anything but neutral digital archive and at activating it through multi-lingual performance..

Ivana Keser

FROM PERFORMANCE "WITHOUT AUDIENCE" TO PUBLIC PERFORMANCE

Presentation of the performance experience of the participant of the Group Weekend art; *Hallelujah The Hill*; cooperation with Aleksandar Battista Ilić and Tomislav Gotovac, in a

nazivom *Weekend Art; Hallelujah The Hill* (1995.–2005.), seriji s više od 1000 fotografija snimljenih samookidačem na Medvednici isključivo nedjeljom, posvećenju filmu Adolfa Mekasa *Hallelujah The Hills* (1963).

Ovisno o kontekstu, performans je bio radikalno različito interpretiran kada je prezentiran u Hrvatskoj, Irskoj, Švicarskoj, Španjolskoj ili Japanu – od deideologiziranog pojavljivanja umjetnika do radikalne političke izjave koja se sastoji u obilježavanju toponima s ruba događanja na nepoznatoj planini, bez publike.

Kao neformalna tročlana skupina umjetnika pod nazivom XXXL, nastao je performans *Body film essay* (2002.), inspiriran filmskim klasima s naglašenim koreografijama komandiranja i pomicanja krajolika u filmu: *Zvijezde i vojnici* (redatelj Miklós Jancsó, 1967.) i filmu *She Wore a Yellow Ribbon* (redatelj John Ford, 1949.).

Nika Radić

SOMETHING WITH PERFORMANCE

Ovo izlaganje istražuje što čini performativno unutar područja vizualnih umjetnosti, koristeći izložbu *Something With Performance* kao studiju slučaja. Grupna izložba, koju su 2014. u Berlinu kokurirali Nick Crowe i Nika Radić, okupila je radove koji nisu bili performansi u konvencionalnom smislu, nego su preispitivali konceptualne granice performansa kao umjetničke kategorije. Odabrani radovi pristupali su performativnosti na različite načine, ispitujući koliko se taj pojam može raste gnuti, a da pritom zadrži koherenciju.

U kontekstu simpozija, izložba nudi okvir za raspravu o nekoliko povezanih pitanja: statusu dokumentacije performansa, artefaktima koji nastaju kroz izvedbene prakse te ulozi gledatelja izložbe kao izvođača.

ten-year performance named *Weekend Art; Hallelujah The Hill* (1995–2005), a series with more than 1000 photographs, taken using self-timer, on Mount Medvednica exclusively on Sundays, dedicated to Adolfas Mekas' film *Hallelujah The Hills* (1963).

Depending on the context, the performance was interpreted radically differently when presented in Croatia, Ireland, Switzerland, Spain or in Japan, from the dissideologized appearance of the artist to the radical political statement of the artist, which consists of marking toponyms from the edge of events on an unknown mountain without an audience.

As an informal three-member group of artists, called XXXL, the performance *Body film essay* (2002), inspired by film classics with emphasized choreographies of commanding and moving the landscape in the film: *Stars and soldiers* (Director Miklós Jancsó, 1967) and the film *She Wore a Yellow Ribbon*, (director John Ford, 1949).

Nika Radić

SOMETHING WITH PERFORMANCE

The presentation examines what constitutes the performative within the field of visual arts, using the exhibition *Something With Performance* as a case study. The group exhibition, cocurated by Nick Crowe and Nika Radić in Berlin in 2014, assembled works that were not performances in a conventional sense but instead questioned the conceptual boundaries of performance as an artistic category. The selected artworks approached performativity through different means thus testing how far the term can be stretched while still retaining coherence.

Within the context of the symposium, the exhibition offers a framework for discussing several related issues: the status of performance documentation, the artefacts that are generated through performances and the role of the viewer of an exhibition as performer.

Izlaganje će se također osvrnuti na paralele između dokumentiranja izložbe i dokumentiranja performansa, osobito u slučajevima kada sama izložba poprima performativni karakter. Promatrajući izložbu istodobno kao okoliš i kao vremenski događaj, *Something With Performance* postavlja pitanja o tome kako se umjetničke akcije bilježe, posređuju i prenose te kako ti procesi oblikuju recepciju i naknadni život djela.

Stanko Juzbašić O RESTAURACIJI EFEMERNOG U GLAZBI: IZVEDBA NEVIDLJIVOG

Ovo se izlaganje fokusira na glazbu, koja je po svojoj prirodi nevidljiva. Tradicionalno postoji u stvarnom vremenu te je stoga efemerna u svojoj događajnosti; njezina strukturalna dimenzija ili je skladana i simbolički notirana, ili je ukorijenjena u treningu i kultiviranju glazbene prakse — ili oboje. Jedno ne može funkcionirati bez drugoga. Zanemarivanjem znanja o glazbenim strukturama degradira se i sama bit događajnosti; zanemari li se njezina događajna interakcija, struktura također prestaje imati smisla. Stoga transkripcija i melografija pripadaju ustaljenoj povijesnoj praksi.

S pojavom audio-vizualnog snimanja u 20. stoljeću te glazbene informatike u 21. stoljeću razvili su se novi alati za uvid, analizu, razumijevanje i kultiviranje kvalitete u efemernoj dimenziji glazbe. Besprijeorne zvučne snimke vrhunskih glazbenih izvedbi koje su možda trajale tek sat vremena već desetljećima služe kao zlatni standardi glazbene izvrsnosti i referentne točke inovacije. S druge strane, različite se tehnike kreativno kombiniraju u pokušajima restauracije djelomično izgubljenih glazbenih informacija. Izvedba nevidljivog u glazbi stoga se snažno oslanja na interdisciplinarnu osviještenost i kolektivnu posvećenost različitim aspektima “glazbene forenzike”.

The presentation will also reflect on the parallels between documenting an exhibition and documenting a performance, particularly in cases where the exhibition itself adopts a performative character. By considering the exhibition as both an environment and a temporal event, *Something With Performance* raises questions about how artistic actions are recorded, mediated, and transmitted, and how these processes shape the reception and afterlife of the work

Stanko Juzbašić ON RESTORATION OF THE EPHEMERAL IN MUSIC: PERFORMANCE OF THE INVISIBLE

The presentation focuses on music, which is in its very nature invisible. Traditionally existing in real time, therefore ephemeral in its eventfulness, its structural dimension is either being composed and notated symbolically, or rooted in training and cultivation of musical practice, or both. One cannot work without the other. By neglecting the knowledge of musical structures, the essence of eventfulness is also getting degraded; by disregarding its eventful interaction, the structure also stops making sense. Therefore transcription and melography belong to established historical practice. With the advent of a/v recording in the 20th century and the music informatics in the 21st century, new tools for insight, analysis, understanding and cultivation of quality in the ephemeral dimension of music have been developed. Immaculate audio recordings of brilliant musical performances having lasted perhaps no more than an hour have served as golden standards of musical excellence and references of innovation for decades already. On the other hand, various techniques are being creatively combined in attempts of restoring partially lost musical information. Performance of the invisible in music

Audio snimke i računalni programi kao samostalna umjetnička djela također su se u potpunosti afirmirali, izazivajući postojeće umjetničke koncepte i prakse. U ovom izlaganju razmatra se nekoliko primjera koji pokazuju kako se time otvaraju ne samo novi prostori umjetničke moći, nego i nove dimenzije kulturne odgovornosti.

Petar Grimani

TIJELO KAO ARHIV: IZVOĐENJE PROSTORNOG PAMĆENJA BEZ RIJEČI

Moje izlaganje temelji se na dugogodišnjoj umjetničkoj praksi rada s tijelom u odnosu na prostore obilježene kolektivnom traumom – poput Jasenovca, Golog otoka i Auschwitza. U tim radovima tijelo postaje medij tihe i nevidljive komunikacije s naslaganim povijestima utisnutima u ta mjesta. Fokus je na tome kako unutar nje, osjetilno iskustvo prostora stvara tjelesne konstelacije i mizanscenu bez verbalne naracije, narušavajući dominantne obrasce pamćenja.

Ova se praksa oslanja na različite discipline (suvremeni ples, Grotowski, Abramović, aikido, šamanske tehnike), no tijekom godina razvila se u autonomnu metodu ukorijenjenu u samoći, često bez publike ili eksplicitne simboličke medijacije. Tijelo funkcionira kao živi arhiv prisutnosti, a izvedba kao čin pamćenja – ne dokumentiran u tradicionalnom smislu, već utjelovljen i očuvan kroz djelovanje.

Tijekom procesa povremeno koristim jednostavne tehničke alate, poput kamere (uključujući 360° snimke), ne kao dokumentaciju, već kao orijentacijske markere prostora – što otvara pitanja o granici između performansa, pamćenja i arhiva.

Izlaganje će biti refleksivno i djelomično performativno, uključujući video-ulomke kao tragove prijašnjih akcija. Referirat

therefore heavily relies on the interdisciplinary awareness and collective commitment to various aspects of “musical forensics”.

Audio recordings and software programs as self-standing works of art have also become fully established, challenging existing artistic concepts and practice. Several examples are being discussed herewith, how this opens not only new realms of artistic power, but also new dimensions of cultural responsibility.

Petar Grimani

THE BODY AS ARCHIVE: PERFORMING SPATIAL MEMORY WITHOUT WORDS

My presentation is grounded in a long-term artistic practice of working with the body in relation to spaces marked by collective trauma – such as Jasenovac, Goli Otok, and Auschwitz. In these works, the body becomes a medium for silent and invisible communication with the layered histories embedded in these sites. The focus is on how the inner, felt experience of space generates bodily constellations and mise-en-scène without verbal narration, disrupting dominant memory patterns.

This practice draws from various disciplines (contemporary dance, Grotowski, Abramović, aikido, shamanic techniques), yet has evolved into an autonomous method rooted in solitude, often without audience or explicit symbolic mediation. The body functions as a living archive of presence, and the performance as an act of memory – not documented in the traditional sense, but embodied and preserved through action.

During the process, I occasionally use simple technical tools, such as a camera (including 360° footage), not as documentation but as spatial orientation markers – raising questions about the threshold between performance, memory, and archive.

će se na koncept repertoara kao utjelovljenog znanja (Diana Taylor), kao i na teorije afektivnog pamćenja i mikro-povijesti koje nude alternativne narative institucionalnim arhivima.

Aideen Barry

SOMATSKE REVOLUCIJE: AKTIVIRANJE ARHIVA KROZ KOLABORATIVNO SU- -KREATIVNO DJELOVANJE UMJETNIKA I NE-UMJETNIČKIH ZAJEDNICA

Somatske revolucije: aktiviranje arhiva kroz kolaborativno sukreativno djelovanje umjetnika i ne-umjetničkih zajednica istražuje načine na koje se glas, tijelo i vizualna kultura susreću u multidisciplinarnim projektima koji izazivaju kolonijalne povijesti i sustavne nejednakosti. Ovo izlaganje raspravlja o radovima koji se bave zabranjenim i progonjenim jezicima, tradicijama i kulturnim pamćenjem, traumom, identitetom i aktivizmom – ističući suradnje s umjetnicima poput Williama Kentridgea, glazbenici- ma Peterom Gabrielom i Riit Ȧĸ, kao i s raznolikim zajednicama, kako bi se arhivi demokratizirali i potaknule progresivne društvene promjene u Irskoj i šire.

Umjetnica će predstaviti najnovije projekte prikazane na Bangkok Art Biennialu, u Guggenheimu Bilbao, u Centre for the Less Good Idea u Južnoj Africi te u Irish Museum of Modern Art. Ti su projekti pridonijeli značajnim kulturnim i političkim pomacima, uključujući utjecaj na izmjene irskog ustava i osiguranje UNESCO statusa Svjetske baštine za grad Kaunas u Litvi.

The presentation will be reflective and partially performative, including video excerpts as traces of previous actions. The talk draws upon Diana Taylor's concept of the repertoire as embodied knowledge, as well as theories of affective memory and micro-histories that offer alternative narratives to institutional archives.

Aideen Barry

SOMATIC REVOLUTIONS: ACTIVATING ARCHIVES THROUGH COLLABORATIVE CO-CREATION WITH ARTISTS AND NON- ART COMMUNITIES

Somatic Revolutions: Activating Archives through Collaborative Co-Creation with Artists and Non-Art Communities explores how voice, body, and visual culture intersect across multidisciplinary projects to challenge colonial histories and systemic inequalities. This presentation discusses works addressing banned and outlawed languages, traditions and cultural memory, trauma, identity, and activism – highlighting collaborations with artists such as William Kentridge, musicians Peter Gabriel, Riit Ȧĸ, and diverse communities to democratise archives and promote progressive social change in Ireland and beyond. The artist will showcase recent projects featured at the Bangkok Art Biennial, Guggenheim Bilbao, Centre for the Less Good Idea, South Africa, and The Irish Museum of Modern Art, which have contributed to significant cultural and political advances, including influencing amendments to the Irish constitution and securing UNESCO World Heritage status for the city of Kaunas in Lithuania.

Janez Janša

O REKONSTRUKCIJI PUPILIJE

Postoji više razloga zbog kojih sam se upustio u rekonstrukciju povijesnih izvedbi; očuvanje nikada nije bilo primarna namjera. Postoje opsežni zapisi o izvedbi *Pupilija, Papa Pupilo i Pupilčki* iz 1969. godine. Izvedba je snimljena s pet kamera i montirana na visokoj tehničkoj razini. Slovenski gledališki inštitut posjeduje brojne dokumente o izvedbi, njezinu medijskom odjeku i reakciji javnosti. Većina sudionika bila je još živa u vrijeme rekonstrukcije (2006.) te su predstavljali važne usmene izvore. Također je sačuvan i prilično detaljan scenarij izvorne izvedbe. U strogo povijesnom i analitičkom smislu, dokumentacija izvedbe dobro je očuvana i javno dostupna, tako da rekonstrukcija nije bila potrebna zbog nedostatka povijesnih podataka. Razlozi rekonstrukcije stoga leže drugdje.

Poanta rekonstrukcije *Pupilije* nije ponovno proživljavanje izvedbe iz prošlosti, nego istraživanje našeg odnosa prema povijesti. Ono što gledamo zapravo je naš odnos prema povijesti. Kako kaže Inke Arns, re-enactmenti su „propitivanja sadašnjosti kroz posezanje u povijesne događaje koji su se neizbrisivo urezali u kolektivno pamćenje“.

Izvedba postaje dijelom vremena u kojem je nastala ne samo samim činom izvedbe, nego i svojom publikom. U tom smislu, jedina stvarna rekonstrukcija bila bi rekonstrukcija publike. Rekonstrukcija je otkrila da se izvedba ne bavi vremenom izvorne izvedbe, nego sadašnjošću. Htjeli mi to ili ne, rekonstrukcija je postala nova izvedba.

Janez Janša

ON THE RECONSTRUCTION OF PUPILIJA

There are various reasons why I have engaged in reconstructions of historical performances; preservation has never really been a primary consideration. There are extensive records of the 1969 performance *Pupilija, Papa Pupilo and the Pupilceks*. The performance was recorded with five cameras and edited to a high standard. The Slovenian Theatre Institute has numerous documents on the performance, its media reception and public response. Most of the participants were still alive at the time of reconstruction (2006) and served as important oral sources. A fairly detailed scenario of the original performance was also preserved. In a strictly historical and analytical sense, the performance documentation is well preserved and accessible in public archives, so there is no need to reconstruct it due to a lack of historical evidence. The motives for reconstruction therefore lie elsewhere. The point of reconstructing *Pupilija* is not to re-experience a performance from the past, but to explore our relationship with history. What we are watching is our relationship with history. As Inke Arns says, re-enactments “are questionings of the present through reaching back to historical events that have etched themselves indelibly into the collective memory”.

A performance becomes part of the time it was created in not only through the performance itself, but also through its audience. In this sense, the only real reconstruction would be of the audience. The reconstruction revealed that the performance does not deal with the time of the original performance, but with the present. Whether we wanted it to or not, the reconstruction became a new performance.

HR
Zvonimir Dobrović & Bruno Isaković
STVARANJE POLITIČKOG IZNOVA

Ovo izlaganje istražuje kako online baza političkog performansa funkcionira kao živi, stalno mijenjajući se arhiv. Umjesto da djela čuva samo kao fiksne zapise, takva platforma podržava njihovu reaktivaciju, potičući nova čitanja, reframeove i nove performativne odgovore. Politički performansi ukorijenjeni u specifičnim društvenim uvjetima postaju otvoreni za obnovljenu interpretaciju, dopuštajući da njihovi gestovi i pitanja odjekuju u suvremenim kontekstima. To vodi do bolje i življom razumijevanja.

Izlaganje pokazuje kako digitalna okruženja mogu podržavati modele očuvanja koji ostaju fluidni i participativni. U okviru ovog pristupa, proizvodnja novih djela i kreacija rekreacija ili re-enactmenta ne shvaća se kao omaž, već kao proces koji originalnom materijalu daje novi život. Ova nova tumačenja postaju dio misije arhiva, pokazujući kako performansi (često) zadržava svoju temeljnu ideju u novim vremenima ili geografskim kontekstima. Na taj način aktiviramo političku imaginaciju, kulturni otpor i kontinuiranu reinterpretaciju same suštine svega.

Igor Ružić
THE PASSION OF MATIJA AND THE
ENDURANCE OF FERLIN

Umjetnici, tj. oni koji zaslužuju tu vokaciju po tome što je ne mogu izbjeći, po definiciji su egomani, odnosno za njih ne postoji mogućnost da se izvuku iz svog rada na bezbroj načina. Matija Ferlin, koreograf ne samo hrvatskog nego i europskog značaja čije iskustvo i utjecaj prelazi Atlantski ocean, jedan

EN
Zvonimir Dobrović & Bruno Isaković
RE-CREATING THE POLITICAL

This talk examines how an online base of political performance functions as a living, continually shifting archive. Rather than preserving works only as fixed records, such a platform supports their re-activation, encouraging new readings, reframings, and new performative responses. Political performances rooted in specific social conditions become open to renewed interpretation, allowing their gestures and questions to resonate within contemporary contexts. This brings better and lived understanding.

The presentation demonstrates how digital environments can sustain preservation models that remain fluid and participatory. Within this framework, the production of new works and the creation of recreations or re-enactments are understood not as hommages but as processes that give other life to the original material. These re-imaginings form part of the archive's mission, demonstrating how performance (often) keeps its core idea in new times or geographies. In this way, we engage political imagination, cultural resistance, and ongoing reinterpretation of the point of it all.

Igor Ružić
THE PASSION OF MATIJA AND THE
ENDURANCE OF FERLIN

Artists, meaning those who deserve such vocation by the fact that they can't escape it, are egomaniacs by definition, i.e. for them there is no possibility of extricating themselves from their work, in numerous ways. Matija Ferlin, a choreographer of not only Croatian but also European relevance whose experience and

je od takvih umjetnika koji svoj unutarnji i inherentni sustav bilježi kroz svoj rad, a istovremeno je njime i sam bilježen. Stoga nije slučajno da cijela serija njegovih solo performansa nosi krovni naslov *Sad Sam* (što se s hrvatskog može prevesti kao „sada jesam“ i/ili „sada sam sam“), igra riječi koja obuhvaća raspon od tuge, možda čak depresije, do intenzivirane konkretne prisutnosti, prvenstveno u vremenu, a neodvojivo i u prostoru. Biti i raditi, čak i kad nije najbolje raspoložen, predstavlja nultu točku, izvor Ferlinove ontologije. *Sad Sam Matthäus* je najnovija, možda i posljednja epizoda u ovoj seriji.

U svom velikom opusu umjetnik koristi Bachovu glazbu iz *Matthäus-Passion* i samog Johanna Sebastiana, među mnogim drugim likovima, kako bi sebe postavio u jedini logički i moguć centar. Oratorij Pasije služi da se osobna sjećanja, vrijednosti, osjećaji i prosudbe, više ili manje suptilno, stave na kušnju metodom reproduciranja, prisjećanja i propitivanja gotovo cijelog njegova opusa. Tako religijsko postaje poetsko, baš kao što ritual koristi kazalištu i obratno.

Evokacija koju izvodi sam, nikad eksplicitno nego u sporadičnim izvedbenim detaljima, facsimil plesnog sekvenca, rekonstrukcija raspoloženja ili „samo“ energije, dio je čisto intimne priče, nerazdvojne od posebnih izvora i obrađenih tema, ali i reducirane na zajednički nazivnik tijela i njegovog iscrpljivanja, s navodnicima ili bez njih. Današnji Matija Ferlin, prema vlastitom priznanju u performansu, ne bi mogao izvesti *Sad Sam Luckys* istom eksplozivnošću kao na premijeri, ali jednako tako tadašnji Matija Ferlin ne bi mogao stvoriti složeno djelo poput *Sad Sam Matthäus* niti ga izvesti s istom prisebnošću i smirenjem. Prisjećanje i ponovno izvođenje, kroz kolaž i usporedbe, ponovno daje smisao „pasiji“.

influence bridge the Atlantic, is one of such artists recording his inner and inherent structure by his work, and is simultaneously being recorded by it. It is, therefore, not a coincidence that an entire series of his solo performances has the umbrella title “Sad Sam” (translatable from Croatian as “now I am” and/or “now alone”), which is a pun that covers the range from sadness, maybe even depression, to intensified concrete presence, primarily in time, and undistinguishably also in space. To be and to work, even when not in the best of moods, is the zero ground, the source of Ferlin ontology. “Sad Sam Matthäus” is the latest, maybe the last episode in this series.

In his grand-oeuvre the artist uses Bach’s music of “Matthäus-Passion” and Johann Sebastian himself, among many other characters, to put himself in the only logical and only possible centre. The oratory of the Passion serves to put personal memories, values, feelings and judgements, more or less subtly, to trial by the method of reproducing them by reproducing, remembering and questioning almost his entire opus. Thus, the religious becomes poetic, just as ritual avails itself to theatre and vice-versa.

Evocation performed by himself, never explicitly but in sporadic performing details, a facsimile of a dance sequence, a reconstruction of the mood or “just” energy, is a part of a purely intimate story indivisible from the particular origins and elaborated themes, but also reduced to a common denominator of the body and its depletion, with and without inverted commas. Matija Ferlin of today, according to his own confession in the performance, could not perform *Sad Sam Lucky* as explosively as in the premiere, but equally Matija Ferlin of then could not author the complex such as *Sad Sam Matthäus* nor perform it with the same composure and placation. Remembering and re-enacting, through collage and juxtaposition, makes the “passion” worthwhile, once again.

BIOGRAFIJEAideen Barry

Aideen Barry irska je suvremena umjetnica čiji rad obuhvaća performans, film, animaciju i interdisciplinarnu vizualnu praksu. Njezini projekti istražuju tijelo, afekt, maštu i društvene strukture koje oblikuju životno iskustvo, često kroz hibridne i eksperimentalne forme. Barry je izlagala i nastupala međunarodno, a njezina djela uključena su u brojne značajne javne i privatne zbirke. Dobitnica je više prestižnih nagrada i stipendija te je prepoznata kao jedna od vodećih irskih suvremenih umjetnica.

Bill Aitchison

Dr. Bill Aitchison britanski je umjetnik, istraživač i pedagog čija praksa obuhvaća performans, pisanje, zvuk i interdisciplinarnu javnu umjetnost. Njegov rad često ispituje odnos između prostora, gledateljstva i kulturnih narativa, često se baveći turizmom, mobilnošću i suvremenim urbanim imaginarijama. Nastupao je i izlagao međunarodno, a njegovi projekti protežu se od solo radova do kolaborativnih, istraživački usmjerenih izvedbi. Aitchison predaje na Beijing Normal University – Hong Kong Baptist University u Zhuhaiju, gdje razvija umjetnički i znanstveni rad iz područja suvremenih studija izvedbe.

Zvonimir Dobrović

Zvonimir Dobrović kustos je, producent i kulturni strateg sa sjedištem u Zagrebu. Predsjednik je i umjetnički direktor organizacije Domino, gdje razvija umjetničke programe, međunarodne suradnje i dugoročne institucionalne platforme. Osnivač je Queer Zagreba (2003.–) i festivala Perforacije (2009.–), u sklopu kojih naručuje nove radove u više hrvatskih gradova.

BIOGRAFIJEAideen Barry

Aideen Barry is an Irish contemporary artist whose work spans performance, film, animation, and interdisciplinary visual practices. Her projects explore the body, affect, imagination, and the social structures that shape lived experience, often through hybrid and experimental forms. Barry has exhibited and performed internationally, and her works are included in numerous major public and private collections. She is the recipient of several prestigious awards and fellowships and is recognized as one of Ireland's leading contemporary artists.

Bill Aitchison

Bill Aitchison, PhD is a British artist, researcher, and educator whose practice includes performance, writing, sound, and interdisciplinary public art. His work often examines the relationship between space, spectatorship, and cultural narratives, frequently engaging with tourism, mobility, and contemporary urban imaginaries. He has presented and performed internationally, and his projects range from solo works to collaborative research-driven performances. Aitchison teaches at Beijing Normal University – Hong Kong Baptist University in Zhuhai, where he develops artistic and scholarly work within contemporary performance studies.

Zvonimir Dobrović

Zvonimir Dobrović is a curator, producer, and cultural strategist based in Zagreb. He is President and Artistic Director of Domino, where he develops artistic programs, international collaborations, and long-term institutional platforms. He is the founder of Queer Zagreb (2003–) and Perforations Festival

Dobrović je kustosirao za brojne međunarodne festivale, vodio Raimund Hoghe Company te osnovao Balkansku mrežu izvedbenih umjetnosti. Dobitnik je stipendija Robert Bosch Stiftung i Kennedy Centra, a 2025. odabran je za Fellowa Alliance for Socially Engaged Arts.

Bruno Isaković

Bruno Isaković hrvatski je performer i koreograf čiji se rad fokusira na izražajne mogućnosti tijela, daha i prisutnosti. Diplomirao je na Amsterdam School of the Arts, a stvorio je više od dvadeset međunarodno prikazivanih predstava, uključujući hvaljeni solo *Denuded*. Isaković je držao radionice i podučavao diljem svijeta, a umjetnički je direktor festivala Sounded Bodies u Zagrebu. Dobitnik je Nagrade hrvatskog glumišta za koreografiju i više međunarodnih priznanja za svoj izvedbeni rad.

Nika Radić

Nika Radić hrvatska je umjetnica čija praksa obuhvaća performans, video, fotografiju i tekst. Diplomirala je povijest umjetnosti u Zagrebu i doktorirala na Sveučilištu u Beču. Njezin rad istražuje odnos između gledatelja, prostora i performativne akcije te pomične granice između dokumentacije i izvedbe. Izlagala je u Hrvatskoj i međunarodno, a objavila je i više znanstvenih tekstova, uključujući knjigu *Filmski esej* (2013). Njezino stvaralaštvo ističe se konceptualnom jasnoćom i suptilnim promišljanjem performativne percepcije.

Ivana Keser

Ivana Keser hrvatska je vizualna i izvedbena umjetnica čiji rad od 1990-ih angažira javni prostor, društvenu interakciju i iskustvene forme sudjelovanja. Njezini projekti često istražuju

(2009–), commissioning new works across multiple Croatian cities. Dobrović has curated for numerous international festivals, managed the Raimund Hoghe Company, and founded the Balkan Performing Arts Network. He is a Robert Bosch Stiftung and Kennedy Center fellow, and in 2025 was selected as a Fellow of the Alliance for Socially Engaged Arts.

Bruno Isaković

Bruno Isaković is a Croatian performer and choreographer whose work focuses on the expressive capacities of the body, breath, and presence. A graduate of the Amsterdam School of the Arts, he has created more than twenty performances presented internationally, including the critically acclaimed solo *Denuded*. Isaković has held teaching engagements worldwide and is the Artistic Director of the Sounded Bodies Festival in Zagreb. He is a recipient of the Croatian National Award for Choreography and multiple international recognitions for his performance work.

Nika Radić

Nika Radić is a Croatian artist whose practice spans performance, video, photography, and text. She holds a degree in Art History from Zagreb and a PhD from the University of Vienna. Radić's work examines the relationship between viewer, space, and performative action, as well as the shifting boundaries between documentation and performance. She has exhibited widely in Croatia and internationally and has published several scholarly texts, including the book *Film Essay* (2013). Her work is noted for its conceptual clarity and nuanced engagement with performative perception.

performativne dimenzije svakodnevnog života, propitujući kako se osobne i kolektivne naracije presijecaju unutar urbanih i društvenih okruženja. Keser je međunarodno izlagala i izvodila te je prepoznata po dugogodišnjoj posvećenosti društveno angažiranim i procesno orijentiranim umjetničkim praksama.

Tomislav Pletenac

Tomislav Pletenac rođen je u Varaždinu 1967. Nakon završene srednje škole upisao je Tehnički fakultet u Mariboru, smjer računalstvo, gdje stječe diplomu. Nakon Maribora, studira etnologiju i muzeologiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, gdje završava BA, MA i doktorski studij. Kao istraživač počinje raditi na Odsjeku za etnologiju i kulturnu antropologiju istog fakulteta, a 2021. prelazi na Akademiju likovnih umjetnosti. Njegovi glavni istraživački interesi uključuju teorijsku psihoanalizu, kulturnu traumu, popularnu kulturu i postkolonijalna istraživanja. Glavno terensko područje mu je Srebrenica, gdje provodi dugogodišnje istraživanje posljedica genocida ne samo na lokalnu kulturu nego i na epistemologiju, politiku i etiku istraživanja. Autor je knjige *Zagreb Calling – Emerging of the Postsocialist City* te šest knjiga s hrvatskim piscem Borisom Perićem, od kojih su dvije posvećene istraživanju povijesti književnosti, a ostale četiri književni eseji. Redovito objavljuje u znanstvenim časopisima.

Stanko Juzbašić

Stanko Juzbašić istraživač je i autor usmjeren na odnos između glazbe, izvedbe i efemerčnosti. Njegov rad istražuje procese nestajanja, rekonstrukcije i transformacije glazbene baštine, osobito u kontekstu suvremenih tehnoloških i informacijskih praksi. Juzbašićeva izlaganja bave se time kako se glazbena djela i izvedbene tradicije mijenjaju kroz vrijeme te kako memorija, notacija i digitalni okviri utječu na prakse očuvanja i ponovne aktivacije.

Ivana Keser

Ivana Keser is a Croatian visual and performance artist whose work since the 1990s engages with public space, social interaction, and experiential forms of participation. Her projects often investigate the performative dimensions of everyday life, exploring how personal and collective narratives intersect within urban and social environments. Keser has presented her work internationally and is recognized for her long-standing commitment to socially engaged and process-oriented artistic practices.

Tomislav Pletenac

Tomislav Pletenac was born in Varaždin in 1967. After finishing high school, he enrolled in the Technical faculty in Maribor studying Computer Science and earned his bachelor's degree. After Maribor he studied ethnology and museology at the Faculty of Humanities and Social Sciences where he finished his BA, MA and PhD level. As researcher he started to work at the Department of Ethnology and Cultural Anthropology of the same faculty until 2021 when he started to work at the Academy of Fine Arts. His main research interests are theoretical psychoanalysis, cultural trauma, popular culture and postcolonial research. Main fieldwork is Srebrenica where he is conducting long time research of genocide effect not just on local culture but moreover on epistemology, politics and ethics of research. He wrote the book *Zagreb Calling – Emerging Of The Postsocialist City* alone and six books with Croatian writer Boris Perić of which two are research in literature history and others four are literature essays. He publishes regularly in academic journals.

Goran Sergej Pristaš

Goran Sergej Pristaš dramaturg je, istraživač i profesor na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Suosnivač je izvedbenog kolektiva BADco., poznatog po eksperimentalnim pristupima dramaturgiji, koreografiji i teoriji izvedbe. Pristaš široko objavljuje o dramaturgiji, izvedbenim studijima i umjetničkom istraživanju te sudjeluje u brojnim međunarodnim suradnjama. Njegov rad fokusira se na post-hoc dramaturgiju, arhivske procese u izvedbi i inovativne modele umjetničkog istraživanja.

Petar Grimani

Petar Grimani teoretičar je izvedbe i istraživač čiji se rad fokusira na tijelo kao arhiv i na oblike pamćenja koji djeluju izvan jezika. Njegovo dugoročno istraživanje bavi se time kako utjelovljene prakse čuvaju, prenose i transformiraju kulturne i osobne narative. Grimani predstavlja i piše o odnosima između tjelesnosti, performativnosti i pamćenja, istražujući kako se znanje pohranjuje, aktivira i reinterpretira kroz fizičku praksu. Njegova istraživanja doprinose suvremenim raspravama o utjelovljenom arhiviranju i neverbalnim oblicima sjećanja.

Janez Janša

Janez Janša suvremeni je izvedbeni umjetnik koji u svojim performativnim, konceptualnim i transdisciplinarnim radovima fokus stavlja na odnos između umjetnosti i društveno-političkog konteksta. Bio je direktor Maske (1998.–2021.), institucije za izdavaštvo, umjetničku produkciju i edukaciju iz Ljubljane, te je uredio više knjiga o suvremenom plesu i kazalištu. Bio je glavni urednik časopisa *Maska* (1999.–2006.). Osnivač je i prvi predsjednik Udruge nezavisnih umjetnika i organizacija Slovenije (2003.–2008.). Od 2020. voditelj je MA programa Solo/Dance/Authorship i profesor na Inter-University Centre for Dance (HZT) u Berlinu.

Stanko Juzbašić

Stanko Juzbašić is a researcher and author focused on the relationship between music, performance, and ephemerality. His work examines processes of disappearance, reconstruction, and transformation in musical heritage, particularly within contemporary technological and informational contexts. Juzbašić's presentations explore how musical works and performance traditions shift across time, and how memory, notation, and digital frameworks impact practices of preservation and reactivation.

Goran Sergej Pristaš

Goran Sergej Pristaš is a dramaturge, researcher, and professor at the Academy of Dramatic Art in Zagreb. He is a founding member of the performance collective BADco., known for its experimental approaches to dramaturgy, choreography, and performance theory. Pristaš publishes widely on dramaturgy, performance studies, and artistic research and has participated in numerous international collaborations. His work focuses on post-hoc dramaturgy, archival processes in performance, and innovative models of artistic investigation.

Petar Grimani

Petar Grimani is a performance theorist and researcher whose work focuses on the body as an archive and on modes of memory that operate beyond language. His long-term inquiry addresses how embodied practices preserve, transmit, and transform cultural and personal narratives. Grimani's presentations and writings explore the intersections of corporeality, performativity, and memory, investigating how knowledge is stored, activated, and reinterpreted through physical practice. His research contributes to contemporary debates on embodied archiving and nonverbal forms of remembrance.

Godine 2007. zajedno s još dvojicom slovenskih umjetnika promijenio je svoje ime u ime tadašnjeg konzervativnog trostrukog premijera Slovenije. Zajedno s Janezom Janšom i Janezom Janšom vlasnik je registrirane robne marke Janez Janša®.

Igor Ružić

Igor Ružić (1975., Zagreb) kazališni je kritičar i novinar. Piše o izvedbenim umjetnostima, kazalištu i kulturnim politikama od 1998. Sudjelovao je na kazališnim i izvedbenim festivalima u zemlji i regiji kao selektor, član žirija ili panelist. Član je Hrvatskog društva samostalnih umjetnika te Hrvatskog društva kazališnih kritičara i teatrologa.

Janez Janša

Janez Janša is contemporary performance artist who in his performance, conceptual and transdisciplinary art works focus on the relation between art and the social and political context surrounding it. He was the director of Maska (1998-2021), an institute for publishing, artistic production and education, based in Ljubljana, Slovenia and edited several books on contemporary dance and theatre. He was editor-in-chief of Maska, performing arts journal (1999-2006). He was the founding member and the first president of the Association of the independent art organisations and artists of Slovenia (2003-2008). Since 2020 he is the head of the MA program Solo/Dance/Authorship and professor at the Inter-University Centre for Dance (HZT) Berlin. In 2007 together with two other Slovenian artists he changed his previous name into the name of the conservative, three times prime-minister of Slovenia. Together with Janez Janša and Janez Janša he is the owner of the Janez Janša® – registered trade mark.

Igor Ružić

Igor Ružić (1975., Zagreb, Croatia) theatre critic and journalist. He writes about performing arts theatre and cultural policies since 1998. Participated in theatre and performing arts festivals nationally and regionally, as programmer, jury member or panelist. Member of Croatian Freelance Artists' Association and Croatian Association of Theatre Critics and Theatre Scholars.

ORGANIZACIJSKI TIM

HR

Boris Bakal

Boris Bakal je kazališni i filmski redatelj, glumac i producent, intermedijски umjetnik, pisac i aktivist za baštinu, čiji rad istražuje relacijske, site-specific i participativne prakse. Kao suosnivač Bacača Sijenki/Shadow Casters, višestruko nagrađivane i priznate umjetničke skupine iz Zagreba, realizirao je projekte na pet kontinenata i predavao međunarodno, spajajući arhitekturu, pamćenje, izvedbu i filmsku pedagogiju u inovativne metodologije usmjerene na baštinu.

Sandra Uskoković

Sandra Uskoković, povjesničarka umjetnosti i stručnjakinja za povijesnu i suvremenu mediteransku i istočnoeuropsku umjetnost i baštinu, redovita je profesorica na Sveučilištu u Dubrovniku. Magistrirala je American Studies (Historic Preservation) na George Washington University u SAD-u, a doktorirala povijest umjetnosti na Sveučilištu u Zagrebu. Radila je kao istraživačica pri ICCROM-u, UNESCO-u i US/ICOMOS-u. Objavila je četiri knjige o umjetnosti i arhitekturi te brojne znanstvene članke u Hrvatskoj i inozemstvu. Bila je gostujuća znanstvenica na sveučilištima u Europi, Aziji i Americi; njezina istraživačka područja uključuju kritičke studije baštine, modernu arhitekturu, suvremenu umjetnost te urbane i kulturne studije. Stručna je članica ICOMOS ISC20 i Association of Critical Heritage Studies. Gostujuća je znanstvenica na Center for Asian Studies na Koç University u Istanbulu (2022.) te na Humboldt Universität (Berlin) i UCL, Institute for Advanced Studies (London) 2023. godine.

ORGANIZACIJSKI TIM

EN

Boris Bakal

Boris Bakal is a theatre and film director, actor and producer, intermedia artist, writer, and heritage activist whose work explores relational, site-specific and participatory practices. As co-founder of Shadow Casters, multi-awarded and acclaimed artistic group from Zagreb, he has created projects across five continents and lectured internationally, weaving architecture, memory, performance and cinematic pedagogy into innovative heritage-focused methodologies.

Sandra Uskoković

She holds a MA in American Studies (Historic Preservation) from the George Washington University, USA and a Ph.D. in Art History from the University of Zagreb, Croatia. She worked as research fellow at ICCROM, UNESCO and US/ICOMOS. Uskokovic has published four books on arts and architecture, and conference papers and research articles in her home country and abroad. A visiting scholar at universities in Europe, Asia, and America, her research interests include critical heritage studies, modern architecture and contemporary art, urban and cultural studies. Expert member of ICOMOS ISC20 and of Association of Critical Heritage Studies. A Visiting Scholar at Center for Asian Studies at Koç University in Istanbul in 2022 and Visiting Research Fellow at Humboldt University (Berlin) and UCL, Institute for Advanced Studies in (London) in 2023.

Viktorija Pilon

Viktorija Pilon (1998., Požega) je konzervatorica-restauratorica specijalizirana za tekstil i tekstilne predmete te djelatnica u području kulture. Završila je preddiplomski i diplomski studij konzervacije-restauracije tekstila na Odjelu za umjetnost i restauraciju Sveučilišta u Dubrovniku, gdje je za svoj akademski uspjeh dvaput nagrađena rektorovom nagradom. Tijekom studija sudjelovala je u nizu projekata i stručnih skupova, uključujući sudjelovanje na Young Professionals Forumu: *Emerging Skills for Heritage Conservation* (2022). Nakon što je u rujnu 2022. diplomirala, radila je u Hrvatskom restauratorskom zavodu. Trenutno je zaposlena u Udruzi Bacači sjenki.

Viktorija Pilon

Viktorija Pilon (1998, Požega) is a conservator-restorer specialized in textiles and textile objects, as well as an active cultural sector professional. She completed her undergraduate and graduate studies in textile conservation-restoration at the Department of Arts and Restoration, University of Dubrovnik, where she was awarded the Rector's Award twice for her academic achievements. During her studies, she took part in numerous projects and professional events, including the Young Professionals Forum: *Emerging Skills for Heritage Conservation* (2022). After graduating in September 2022, she worked at the Croatian Conservation Institute. She is currently employed at the Shadow Casters Association.

O ORGANIZATORU SIMPOZIJA I NOSITELJU
PROJEKTA “ŽIVA BAŠTINA”

Bacači Sjenki su višestruko nagrađivana i hvaljena umjetnička i proizvodna platforma za interdisciplinarnu suradnju, stvaralaštvo te promišljanje intermedijalne umjetnosti, koja uspješno i bez poteškoća isprepliće filmsko stvaralaštvo, međunarodnu suradnju, kazališne izvedbe, urbane intermedijalne projekte, aktivizam, pedagoški rad, video umjetnost te selektorsku praksu u cjelovito umjetničko djelovanje.

PARTNERI PROJEKTA

DHFA (Društvo hrvatskih filmskih autora i producenata) + Pogon centar za nezavisnu kulturu i mlade + MO Savica & Gradska četvrt Trnje.

Društvo hrvatskih filmskih
autora i producenata

PODRŠKA PROJEKTU

Grad Zagreb- ured za kulturu i civilno društvo + Ministarstvo kulture i Medija

PODRŠKA RADU BACAČA SJENKI

Grad Zagreb- ured za kulturu i civilno društvo + Nacionalna zaklada za razvoj civilnoga društva + Zaklada kultura nova + HAVC

Hrvatski
audiovizualni
centar
Croatian Audiovisual Centre

ABOUT THE SYMPOSIUM ORGANIZER AND THE HOLDER
OF THE “LIVING HERITAGE” PROJECT:

About the symposium organizer and the holder of the “Living Heritage” project: Bacači Sjenki (Shadow Casters) are a multi-award-winning and acclaimed artistic and production platform for interdisciplinary collaboration, creativity, and the exploration of intermedial art. They successfully and seamlessly intertwine film production, international cooperation, theatrical performance, urban intermedial projects, activism, educational work, video art, and curatorial practice into a comprehensive artistic activity.

PROJECT PARTNERS

DHFA (Croatian Association of Film Authors and Producers) + Pogon – Zagreb Center for Independent Culture and Youth + Local Committee Savica & District of Trnje

Društvo hrvatskih filmskih
autora i producenata

PROJECT SUPPORTED BY

City of Zagreb - Office for Culture and Civil Society + Ministry of Culture and Media

SUPPORT FOR THE WORK OF SHADOW CASTERS

City of Zagreb - Office for Culture and Civil Society + National Foundation for Civil Society Development + Kultura Nova Foundation + HAVC (Croatian Audiovisual Centre)

Hrvatski
audiovizualni
centar
Croatian Audiovisual Centre

IMPRESSUM

Simpozij „Izvedba je arhiv, arhiv je izvedba” – 2025.

ORGANIZATOR

Udruga Bacači sjenki
Bosanska ulica 10, 10 000 Zagreb

PARTNERI PROJEKTA

DHFA (Društvo hrvatskih filmskih autora i producenata)
+ Pogon – Centar za nezavisnu kulturu i mlade + MO Savica
& Gradska četvrt Trnje

PODRŠKA PROJEKTU

Grad Zagreb- Ured za kulturu i civilno društvo
+ Ministarstvo kulture i medija

PODRŠKA RADU BACAČA SJENKI

Grad Zagreb – Ured za kulturu i civilno društvo
+ Nacionalna zaklada za razvoj civilnog društva + Zaklada
kultura nova + HAVC (Hrvatski audiovizualni centar)

UREDNIŠTVO PROGRAMSKE KNJIŽICE

Boris Bakal, Sandra Uskoković, Viktorija Pilon

LEKTURA I KOREKTURA

Boris Bakal, Viktorija Pilon

VIZUALNI IDENTITET / DIZAJN

Ivan Klisurić / ivanklis.studio

IZDAVAČ

Organizacijski odbor Simpozija „Izvedba je arhiv, arhiv je izvedba”
(Bosanska ulica 10, 10 000 Zagreb)

TISAK

Apex grupa, Zagreb

MJESTO I GODINA IZDANJA

Zagreb, 2025.

NAKLADA

50 primjeraka

NAPOMENA O PRAVIMA

Sadržaj ove publikacije zaštićen je autorskim pravima.
Zabranjeno je umnožavanje i distribucija bez dopuštenja izdavača.
Odgovornost za sadržaj publikacije Udruga Bacači sjenki.

Zagreb, 2025.

